

Arrest

**nr. 49 844 van 20 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juli 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 7 januari 2010 het Rijk is binnengekomen, diende op 8 januari 2010 een asielverzoek in. Op 8 januari 2010 werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoekster reeds op 9 maart 2009 in Duitsland werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 4 februari 2010, gelet op artikel 16.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, de Duitse autoriteiten om de terugname van verzoekster.

1.3. De Duitse autoriteiten willigden het terugnameverzoek op 19 februari 2010 in.

1.4. Op 15 april 2010 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. De aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 april 2010 werd op 29 juli 2010 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid afgewezen als ongegrond.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 30 juli 2010 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster per aangetekende zending ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (P. S.)

(...)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 08/01/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Oekraïense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 14/02/1979.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken in het centrale systeem Eurodac blijkt dat betrokkene eerder asiel vroeg in Duitsland op 09/03/2009. Betrokkene verklaart tijdens haar interview op de dienst Vreemdelingenzaken van 25/01/2010 dat zij in augustus 2008 uit Oekraïne is vertrokken naar Slowakije. In maart 2009 zou zij dan uit Slowakije zijn vertrokken richting Duitsland. Betrokkene verklaart dat zij op 09/03/2009 asiel vroeg in Duitsland. Zij verklaart dat haar verzoek op 31/12/2009 werd afgewezen. Op 07/01/2010 zou betrokkene vervolgens Duitsland hebben verlaten en rechtstreeks naar België zijn gekomen waar zij nog diezelfde dag zou zijn aangekomen. Zij vroeg op 08/01/2010 asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken in het gezelschap van haar man (P. G.) (...) en kind (P. M.) (...).

Op 04/02/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin Verordening van 18 februari 2003 aan de Duitse autoriteiten verstuurd. De Duitse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 19/02/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd voor betrokkene en minderjarig kind. Ook de man van betrokkene is het voorwerp van een terugnameakkoord met Duitsland.

In een schrijven gericht aan onze diensten op 01/03/2010 vraagt Meester Coenen, raadsman van betrokkene, om de asielaanvraag in België te behandelen en dus gebruik te maken van art 3.2 van de Verordening, de soevereiniteitsclausule. Meester Coenen haalt hiervoor meerdere redenen aan. Zij verwijst naar de medische toestand van betrokkene. Hiervoor dient verwezen te worden naar het feit dat voor betrokkene op 15/04/2010 een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 29/07/2010. De ambtenaar geneesheer stelt hierin dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Duitsland. Er wordt ook gesteld dat betrokkene kan reizen. Verder stelt Meester Coenen dat betrokkene moet zorg dragen voor een erg jong kind en dat terugkeren in deze situatie een gevaar vormt voor de gezondheid van het kind. Echter Meester Coenen verklaart niet nader waarom zij meent dat een terugkeer naar Duitsland een risico inhoudt voor het kind. Betrokkene zelf verklaart dat haar kind stress heeft, echter deze beweringen worden niet gestaafd met medische documenten. Het kindje is bijna één jaar oud. Bijgevolg zijn er geen aanwijzingen om aan te nemen dat het kind niet in staat zou zijn om met de ouders de reis naar Duitsland te ondernemen. Verder in haar schrijven stelt Meester Coenen dat haar cliënten in Duitsland gedurende hun asielprocedure geen menswaardig onderdak of voldoende voedsel hebben gekregen, en vraagt ze om, het welzijn van het kind aandachtig, betrokkene dit niet een tweede maal te laten ondergaan. Echter, betrokkene maakt tijdens haar interview op de dienst Vreemdelingenzaken geen

enkele melding van een incorrecte behandeling vanwege de Duitse autoriteiten. Meester Coenen geeft aan dat haar cliënten tijdens de procedure in Duitsland niet de kans hebben gekregen om de reden voor hun vlucht uit Oekraïne uiteen te zetten. Ook dit werd door betrokkene niet vermeld tijdens het interview. We merken op dat Duitsland de richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus heeft omgezet in de Duitse nationale wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd.

Duitsland heeft bovendien de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Duitsland aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Duitsland kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Omtrent door Meester Coenen aangehaalde vrees van haar cliënt dat ze door Duitsland zullen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst waar ze zouden terechtkomen in een situatie die een onmenselijke en een vernederende behandeling zou uitmaken, dient het volgende gesteld te worden. Duitsland is partij bij het EVRM en er dient te worden aangenomen dat Duitsland zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (en meer specifiek art 3EVRM) naleeft. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zal repatriëren en dat hij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Op de vraag of er specifieke redenen zijn waarom zij zijn asielaanvraag in België wil indienen, antwoordt betrokkene dat hij veel goeds gehoord heeft over België en de mensenrechten. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling op basis van art 7 of art 15 is derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de vijf (5) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten. (2)
(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Verzoekster diende op 24 augustus 2010 een tweede asielverzoek in.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad op te merken dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting blijkt dat verzoekster een tweede asielverzoek indiende en dat verweerder op 10 september 2010 besliste dit verzoek over te maken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met het oog op een beslissing. Deze nieuwe beslissing impliceert dat de Duitse asielinstanties niet langer bevoegd worden geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster en dat zij, in afwachting van een beslissing inzake haar asielverzoek, het Belgisch grondgebied niet dient te verlaten. Er blijkt derhalve niet dat de vernietiging van de bestreden beslissing verzoekster nog enig nut kan opleveren. Verzoekster toont niet aan dat zij nog een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, zodat dient geconcludeerd te worden dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK